

HEBREW A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
HÉBREU A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
HEBREO A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Monday 22 May 2006 (morning)
Lundi 22 mai 2006 (matin)
Lunes 22 de mayo de 2006 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

נתחו אחד מן הטקסטים הבאים:

1(א). בנימין תמוז / תחרות שחיה (פרק א', אך לא התחלת הסיפור)

בימינו אין רואים חצרות כאלו. ואם אתה נקלע למקום שהיתה בו חצר כזו אתה מוצא הריסות של ימי המלחמה וערמות של אבנים וקורות-עץ וקורי עכביש מתאמצים להעטות עתיקות על דברים שעוד אתמול נשמו וצחקו.

- 5 אבל באותם הימים הייתה חצר זו מתוקנת ושוקקת חיים. מרובעת הייתה ומוקפת משלושה רוחותיה בניין קומתיים. למטה היו מצויות האורות והרפתים, ובחצר שוטטו תרנגולות שחורות ואדמדמות, שקרקורן מתערבב בצהלת-סוס. בקומה השנייה נמצא חדר המנוע ולידו בריכה וצינור יוצא מחדר-המנוע ומקר מימי לתוך הבריכה ודגי-זהב באים אצל הצינור ומכשכשים בתוך בועות האוויר העולות עם משפך-המיים. ומעקה של עץ היה עוטר למרפסת ארוכה, שרויה בצל-תמיד, ומן המרפסת היו נכנסים בדלת של זכוכית צבעונית ובאים לתוך חדר-האורחים שממנו יוצאות דלתות דלתות לחדרי-המגורים, למטבח ולמגורות.
- 10 שולחן ארוך ניצב בטבור החדר וסביבו כורסות מרופדות, עוטות מעיל-בד לבן, מפני האבק; אבל ביום שבאנו לבית הוטר הבד הלבן וקופל בפניה, שכבות-שכבות.
- עציצי חרס, צבועים אדום וזהב, ניצבו בחדר, ובהם פרחי נייר גדולים, עשויים שושנים וחבצלות ומהם שהיו עשויים צורות שאין למצוא כמותן בין הפרחים; והיה שם עציץ אחד שצבעיו דהו מזמן, והוא עציץ שהובא לכאן ביום כלולותיה של הישישה, אם הבית.
- 15 מן הקירות נשקפו פרצופים של חובשי-תרבוש ועונדי-חרב, נתונים במסגרות של עץ מזהב. והישישה הוליכה את אימי אל אחת התמונות ואמרה:
- "זהו בעלי, מנוחתו עדן. ואביו הוא שבנה את הבית הזה. עכשיו אנחנו דרים כאן בימות הקיץ, ובחורף חוזרים ליפו."
- נאנחה אימי ואמרה: "בעלי אף הוא איננו. אבל ביתו ובית אביו לא כאן הם. הכול נשאר שם, בחוץ לארץ, ואני דרה בדירה שכורה, בחורף ובקיץ."
- 20 אמרה הישישה: "אתם חדשים כאן, אַמיגרנטים. אבל בעזרת האלוהים תעשו חייל ותבנו לכם בתים. חרוצים אתם וידיכם מבורכות."
- קיבלה אימי את הרמז והחזירה לה מבט של תודה, אבל אותה שעה נפתח פי נְאוֹמר: "אבל זה לא נכון שאנחנו מנשלים את הערבים, פנינו לשלום ולא למלחמה."
- 25 הניחה הישישה ידה על ראשי ואמרה: "הכול לפי האדם. מי שפניו לשלום, יִחִיה בשלום." "קָרְבִי הלוֹם, נאהידה", אמרה הישישה, "נִשְׁקִי את ידי הַקְּאִכְמָה (= "רופאה", וגם "חכמה") שלנו שריפָּאָה את סבתא שלך. וזהו בנה הנער."
- פסעה נאהידה פסיעות רתועות מאצל הדלת ועמדה לפני אימי. חיבקה אותה אימי ונשקה לה על לחייה, וחכליל (=אוֹדֵם) ניצת בשיזפון פניה של הנערה. היא הורידה ראשה ושתקה.
- 30 "נאהידה שלנו ביישנית", אמרה הישישה, "אך ליבה טוב". הפשילה נאהידה שולי שמלתה הלבנה וישבה על הכורסה וישבנו כולנו, כאילו הותר הדבר מאחר שהמכובד שבכולנו ישב ראשון.
- השמיעה הישישה דיבור בצרפתית ואימי צחקה. שוב פָּרַח חכליל בלחייה של נאהידה, וראיתי שהיא מציצה בי להיווכח אם אני שומע צרפתית. אמרתי לה: "איני מבין כלום. מה הן אומרות?"
- 35 "סבתא שלי אומרת שאני ואתה יכולים להיות זוג". "שטויות", אמרתי לה וכבשתי את ידי ברצפה. "לכו לשחק", אמרה הישישה, "אין אנו מפריעות". קמתי ויצאתי בעקבות נאהידה למרפסת. באנו וישבנו על שפת הבריכה.
- "את מאמינה באלוהים?" שאלתי, "אני לגמרי לא".
- 40 "אני כן, ויש לי בפרדס מקום שאני מתפללת שם, ואם נהיה חברים אקח אותך לאותו מקום ואראה לך שיש אלוהים".
- "ואת צמה בחודש רָמְדָן?" אני אפילו אוכל ביום כיפור". "אני לא צמה, כי אני קטנה. ואתה נח ביום השבת?"
- "זה תלוי", עניתי, "אם אין לי מה לעשות אני נח, אבל לא מפני שיש אלוהים, אלא סתם".
- 45 "אבל אני אוהבת את אלוהים", אמרה נאהידה. "אז בוודאי לא נוכל להיות זוג עד שתחדלי להאמין".

1(ב). לתמונת אָמָא / לאה גולדברג

תמונתך כה שלנה. את אחרת:
קצת גאה ונבוכה על שאת - אמי.
מלנה בדמעה ובחיוך מותרת
ומעולם אינך שואלת: "מי?"

5. לא תמהתי, לא רגזתי, עת באתי אליך
מדי יום ביומו ואמרתי "תניני"
את הכל הבאת לי במו ידך
רק מפני שאני - אני.

10. ויותר ממני את היום זוכרת
את יגון ילדותי, ונפשך כבר פתרה:
עת תבוא אליך הבת הבוגרת,
היא תביא את יאוש תוגתה שבגרה.

15. כן, אבוא רצוצה ולא אשאל לשלומך.
לא אבכה בחיקך, לא אלקח "אמי"
את תדעי:
זה שעזבני היה לקר לי ממך
ולא תשאליני "מי?"